

Prædiken Søndag d.18.oktober kl.10:30 i Vrå

Jesus siger: Den som kommer til mig vil jeg *aldrig* støde bort.

Vi befinder os i Jerusalem. Det er efter palmesøndag og Jesus har i tiden op til sin tilfangetagelse en række stridssamtaler.

I dag er det ypperstepræsterne Jesus strides med, for de vil ikke svare på, hvor Johannes dåb var fra. Jesus lægger ud med at svare dem med to lignelser – en om to sønner der siger ja og nej på hver deres måde. Den anden om de onde vingårdsbønder, som, alle kan se, vil få et ondt endeligt.

Og da ypperstepræsterne og farisæerne havde hørt hans lignelser, forstod de, at han sigtede til dem. Så søgte de at gribe ham, men de frygtede for folkeskaren, for den anså ham for at være en profet.

Vi har hørt Jesus diskutere med farisæere, levitter, sadukæere og skriftkloge. Det er der alt sammen godt belæg for i den jødiske tradition hvor lovene og de hellige skrifter løbende var – og er - genstand for diskussion og fortolkning.

Men at diskutere med ypperstepræsterne, det er en helt *helt* anden sag.

Vi befinder os i en verden hvor Gud nok kan komme til sit menneske, men hvor det først og fremmest er mennesket der må opsøge og takkes Gud.

Ypperstepræsterne er de øverste præster, de salvede præster. De er rene og retfærdige og højt ophøjede. De har som de eneste adgang til det allerhelligste i templet. Det sted hvor Gud selv er tilstede. De må altså mildest talt siges at være i direkte kontakt med Gud. Og man kan overhovedet kun komme i forbindelse med Gud gennem dem.

Den tjeneste de forretter i templet er helt grundlæggende livsnødvendig – for det var jo sådan at hele jorden og alle skabningers eksistens var helt afhængig af de ritualer der blev udført i templet. Så det at sætte spørgsmålstegn ved Ypperstepræsternes autoritet – eller kundskab om man vil - er en helt usædvanligt alvorlig sag.

Jesus tog til orde og talte igen til dem i lignelser: ”Himmeriget ligner en konge, der holdt sin søns bryllup”

Og kongen inviterer til bryllup. Og kongen er Gud. Men de inviterede er ligeglade med invitationen, de går simpelthen deres vej – *en til sin mark, en anden til sin forretning og andre igen greb hans tjenere og mishandlede dem og slog dem ihjel.*

Sådan taler Jesus til ypperstepræsterne – lige efter at de selv har forsøgt at gribe ham, for at komme af med ham, for at slå ham ihjel.

Og kongen bliver vred. Og *han sender sine hære ud og dræber morderne og brænder deres by.*

Sådan taler Jesus til ypperstepræsterne i Jerusalem.

Men bryllupsfesten er forberedt så nu får kongens tjenere besked på at *gå helt ud, hvor vejene ender, og indbyd hvem som helst i finder til brylluppet.*

Og disse tjenere gik ud på vejene og samlede alle som de fandt, både gode og onde, og bryllupssalen blev fuld af gæster.

Og nu bliver det helt forrygende for Bryllupsfesten er Himmeriget – Guds rige – og ypperstepræsterne ved at intet menneske - ikke engang dem selv - har adgang der.

De ved at selv de profeter Gud selv har udvalgt og opsøgt ikke har kunnet være i direkte kontakt med ham uden at dø.

De ved at den eneste der har overlevet synet af Gud er Moses.

De ved at velsignelsen alene findes i det levende liv på jorden – i verden – hvor mennesket må opsøge Gud igen og igen og igen, på bestemte dage, på bestemte måder, af bestemte kanaler.

De ved at underverdenen – de grå toners rige - Sheol er kendetegnet ved gråd, ved tænderskæren – ved Guds fravær. At der er livet under loven eller intet liv overhovedet.

De ved at der står skrevet: *af jord er du kommet, til jord skal du blive.* Der er ingen forestilling, ingen forventning, intet håb om et liv efter døden.

Frelsen er synlig – tydelig: den det går godt har Guds velsignelse. Den det går godt er god.

Dommen er synlig – tydelig: den det går dårligt er fortabt. Den det går dårligt er ond.

Hvis der er det mindste gran af sandhed i det Jesus siger, forsvinder hele deres virkelighed, deres identitet, deres tro – det er afslutningen på alt hvad man nogensinde har regnet for sandhed, for mening, for fundament.

Og det er dommedag der er på spil – jorden og alle skabningers undergang – kaos og mørke og intet.

Og det er meget *meget* farligt at *folkeskaren anså ham for at være en profet.*

For det udvalgte folk medvirker alle til - med templet i centrum - at opretholde Guds skaberværk, hver efter sin formåen. Men altid under lovens særlige hierarki.

Men da kongen kom ind for at hilse på sine gæster, fik han der øje på en, der ikke havde bryllupsklæder på. Han spurgte ham: Min ven, hvordan er du kommet ind uden bryllupsklæder? men han tav.

Sådan taler Jesus til Ypperstepræsterne der mødte Hans spørgsmål med tavshed.

Da sagde kongen til sine tjenere: Bind hænder og fødder på ham og kast ham ud i mørket udenfor. Der skal der være gråd og tænderskæren. Thi mange er kaldet, men få er udvalgt.

Lige om lidt bliver hele verden vendt på hovedet i mørket omkring korset på Golgata – hvor forhænget til det allerhelligste flænges, hvor helvedes porte sprænges, hvor stentavler smuldrer og loven bliver til åndedræt og hjerteslag.

Lige om lidt gør Han alting nyt i opstandelsens lys – hvor Hans Ånd strømmer os i møde med det levende håb, hvor han er med os alle dage, hvor Hans kærlighed er vores kjortel og Kristus vores svar.

Og på Herrens dag – på dommens dag – har vi to muligheder: enten er vi fortabte eller også er vi i forbøn for de fortabte.

Jesus siger: Den som kommer til mig vil jeg *aldrig* støde bort.

AMEN